

Eichmann Ante Tribunal

Essay op basis van een digitale opname van de nachtelijke uitzending op de Deutschlandfunk inzake de 50-jarige herdenking van het begin van het Proces Eichmann te Jeruzalem.

Eichmann II essay. Over amateuristische verhoren van Eichmann in Yagur, zijn openlijk verkeren in de Duitse gemeenschap in Buenos Aires, de commotie na tendentieuze onthullingen over de Jodenvervolging maar met toch onbestreden veel ware gegevens, hun tevergeefse poging het Nationaal Socialisme te redden voor de toekomst en vooral de overijverige internationale werkzaamheden van onze titaan Willem Sassen. Essay o.b.v. digitale opname Deutschlandfunk, ruim 8400 woorden.

I Eerste Deel

“Nicht schuldig, nicht schuldig, nicht schuldig...”

Begin van het programma

Eichmann stelt ontvanger van bevelen geweest te zijn en geeft alleen toe medegewerkt te hebben aan deportaties.

Zo begint de 13e kwartier durende uitzending vol documentatie, audiofragmenten en deskundig commentaar van Dr. Bettina Stangneth. Het zal een gedenkwaardige nacht worden met terzakekundige informatie over een belangwekkend onderwerp.

Enige data

11-5-1960 Eichmann “gepakt” in Argentinië. Elf maanden later:

29-5-1960 Politiebureau 06 te Yagur/Haifa. Waar de geheime verhoren beginnen gedurende 7 maanden met in totaal 100 uur bandopname en 3600 pagina's protocol. Elke zondag om 08 uur present.

11-4-1961 Veertien weken proces, 210 getuigen.

De rechercheurs

Allen Joodse mannen van wie de meesten de Jodenvervolging in Europa al of niet van nabij hebben meegemaakt. Zelf woonden zij in een pension te Haifa, anderen in een naburig politiebureau op de Karmel. Dezen nuttigden hetzelfde eten als dat van de verdachte.

Een Joodse rechercheur is dáárom uitgekozen omdat hij Duits spreekt. *“We weten dat Eichmann een moordenaar is, we behoeven slechts bewijzen te verzamelen, dan hangen wij hem op!”*

In de veronderstelling een paar weken nodig te hebben begonnen de rechercheurs met hun werk dat uit zal lopen op 9 maanden. Echter is er al voorarbeid verricht in de jaren voorafgaand. Een wetenschappelijke opleiding hebben ze niet genoten. De aanhoudende hoeveelheid aan gegevens heeft hen echter wel verdieping in de materie gegeven. Onder leiding van een juridisch geschoolde supervisor werd elke avond beslist of stukken wel of niet in het procesdossier zouden worden opgenomen. Deze had meer de functie van het schrappen teneinde het komende proces

niet eindeloos te laten duren. Doch kon hij ook aanspreekpunt voor Eichmann zijn in alle zaken, aangezien de rechercheurs beperkt zijn tot het strikte opsporingsonderzoek. De inhoud van de verhoren blijft het werk voor de rechercheurs met de status van getuige. De werkdruk was groot, soms dagen lang uren voor het scherm van de microfiches vermoeiend. Advocaten waren in die tijd niet aanwezig.

Bewijs zoeken om (ter dood) te veroordelen

Het is een oud principe in de geschiedenis van de mensheid. Tweeduizend jaar geleden reeds in dat land, De geniale Richelieu kon het, de slimme Saint-Just. En herinner ik me het provoproces in de Balie waar de verdachten de politie hiervan beschuldigden doch welk onmiddellijk door de kantonrechter werd afgewezen. Zij werden gepakt “op grond van” het niet opvolgen van een verwijderingsbevel!

Eichmanns verschijning

De juridisch adviseur en de rechercheurs hadden grote angst. Het is 15:30. De voetstappen van Eichmann, dan zijn uiterlijk. Nu gevoelt men een verbijstering een doodgewoon mannetje te zien aankomen met een zwaar brilmontuur. Later zullen veiligheidshalve de glazen vervangen worden door kunststof. Kaki kledij en sandalen. Een lange stilte ontstaat (*an audible gasp*).

De rechercheur die goed op de hoogte was van de protocollen van het Proces te Neurenberg waarin de naam van Eichmann maar liefst 70 maal voorkomt (heb ik niet geverifieerd) heeft het zich extra moeilijk gemaakt door 's morgens de zogenaamde autobiografie van Rudolf Höß (kampcommandant te Auschwitz) te lezen waarin geschreven dat deze op een dag duizend kinderen moest vergassen waarbij hij trillende knieën kreeg. De kleintjes smeekten om genade en sommigen knielden. En weten nu dat Eichmann zelf op de Sassenbanden heeft ingesproken de kinderen het eerst te moeten doden teneinde de kiemcel, 'n toekomstige generatie van wrekers uit te schakelen. Eichmanns gelaat straalt van heerszuchtige arrogantie. De desbetreffende rechercheur kende alleen de beroemde uniformfoto.

Eenmaal van de schrik bekomen ziet hij een armzalig schepsel, schuchter en *nebbig*, Jiddisch-Duits voor een nietig mens. “Is dit de facto nu de voormalige heerser over miljoenen Joden in Europa? De man van de onvoltooide Endlösung? En dan is hier een menselijk wezen.” Maar dan treedt bij de eerste zin het pathologisch associatieve beeld op dat de open mond van de verdachte wordt ervaren als de ingang van het crematorium... We hebben hier het begin van het amateurisme in de verhoren zó dat ze wel eens een dag overslaan om bij te komen.

Kort daarop zijn ze aan Eichmann gewend.

Eichmanns beleving

Ook Eichmann had angst, was zelfs onderhevig aan een angstaanval, te weten de knagende onzekerheid te hebben zonder vorm van proces te worden doodgeschoten. Hij was immers in de macht van politiemensen. Hij straalde van nerveuziteit, zijn gelaat vertrok, hij verborg zijn handen en benen. Blauwe ogen. De rechercheur let altijd op gebarentaal om de gemoedstoestand van de verdachte te peilen.

Juist daarom liet Eichmann de komende verhoren toe teneinde een standrechtelijke executie te voorkomen. Hij geloofde lange tijd dat er geen proces zou komen.

Tijdens de weg naar de cel was Eichmann geblindeerd teneinde ontsnapping te voorkomen.

Amateuristische verhoren

Eichmann was ketterrooker. Hij kreeg volop sigaretten aangeboden om hem spraakzaam te

maken. De rechercheur vroeg: “*Herr, wollen Sie eine Zigarette?*”

Dit heeft hij geweten! Toen de volgende dag de typistes de bandopname uittypten gaven ze een gil het woord *Herr* te horen. Alle personeel viel over de ondervrager heen zó iemand toch niet met *Herr* aan te spreken? Men sprak af het neutrale woord *Sie* (Nederlands voor “U”) te gebruiken. Zo een kleinigheid tekent de neurotische sfeer in dat politiebureau.

De hechtenis wordt verlengd.

Beschreven gebeurtenissen door Eichmann in zijn werk

We gaan naar Lemberg. (plaats waar Menten ook werkzaam is geweest). Eichmanns kille raffinement komt naar voren. Hij was op eigen initiatief poolshoogte gaan nemen. De verhoorders ervaren een plumpe leugenarij, een karakter(ver)vorming als gevolg van ondergeschiktheid aan autoritaire superieuren, maar dat de Jodenvervolgung uitstekend gepland en uitgevoerd is maakt ze geregeld beroerd. Hier speelt de eigen emotionele betrokkenheid van de helft der politiemannen, die allen uit Europa kwamen en van wie een zelfs z’n vader in Auschwitz is omgekomen.

In Minsk worden Joden doodgeschoten. Eichmann wilde dit niet!

Op 27-9-1939 had Heinrich Himmler de R.S.H.A. opgericht met als hoogste baas Heydrich.

Eichmann zelf valt onder Müller, chef Gestapo, en organiseert de *Jüdische Auswanderung*.

Eichmann zegt bevel gekregen te hebben executies mee te maken doch kwam hij op de desbetreffende dag te laat. Hij ziet nog wel schieten een massagraf in, zelfs op vrouwen en kinderen, is dit niet waanzinnig?, waarschijnlijk (zegt hij) door een *Totenkopf*-Kommando of wellicht een Einsatz-Kommando (weet het niet zeker) en gaat snel weg. Weet wel dat de kuil vol lijken lag. Hij houdt er angstaanjagende gedachten aan over.

Met de auto plus chauffeur terug naar Lemberg, alwaar een bevallig station nog gebouwd 60 jaar eerder ter gelegenheid van het Jubileum van keizer Franz Joseph. Aldaar een bureau van de *Staatspolizei*.

Friedrich Suhr staat onder Eichmann die zich beklagt over zoveel sadisme van jonge militairen.

Rolf Girathan (???) voor deportaties 1941 - 3/1944 en Otto Hunsche (plv Eichmanns) voor onteigening Joodse goederen tot 1944. In Argentinië heeft Eichmann diens arrestatie in 1957 becommentarieerd.

Eichmann gaat naar Berlijn om Müller te spreken over deze gruweldaden.

Een slimme ondervrager heeft de tactiek Eichmann ongestoord te laten praten, zo lang dat de leugenaar door opgetreden absurditeit zichzelf onmaskert.

In Theresienstadt was genoeg woonruimte maar 10.000 gedetineerden betekent wel volproppen. Zoveel was niet de bedoeling! Eichmann is tegen.

Het verhoor gaat altijd op een amateuristische babbeltoon. Dat wil zeggen allerm minst professioneel. Eens wordt Eichmann geïnstrueerd op het signaal van een opgestoken vinger te stoppen met praten om twee stemmen niet tegelijkertijd op te laten nemen willen de typistes bij het uitschrijven niet in verwarring komen.

Eichmann moest toezien hoe er gedood werd, hij gruwelde maar kon er niets aan veranderen. De spreker stelt nu dat dit *nu juist* een punt was dat de ondervrager wilde weten, immers door toe te zien in de hoedanigheid van zijn functie, gekomen uit Berlijn, geüniformeerd met onderscheidingstekens, zijn dienstauto met chauffeur en alle entourage, autoriseert hij de te

plegen daden wat voor de militairen een aansporing betekent dat het goed is. Maar Eichmann was op bevel daar en heeft geleden onder het gebeuren.

Eichmanns verdedigingsstrategie

Dezelfde als in Neurenberg: als een zaak uit de documenten bewezen is dan de volgende dag alles afschudden. De herenclub in Buenos Aires had de ontwikkelingen in Duitsland minutieus bijgehouden. Ook is men maar een radertje in het geheel, zelfs betekenisloos en kan men eventuele schuld afschuiven op hoger geplaatsten. Tenslotte is er de beroemde *Der Befehlsnotstand*, een woord dat een historisch begrip geworden is en niet meer hoeft te worden vertaald. Met deze punten is dan ook Eichmanns passiviteit verklaarbaar bij het aanschouwen van voornoemde massaslachting in Minsk.

Eerst toegeven de inhoud van een document, de volgende dag zich bedenken en alles bestrijden. Zo kan men de tijd goed rekken en de ondervrager destabiliseren. Antwoord in andere landen en in andere tijden is uithongering, intimidatie en foltering van verdachten maar dit is hier niet het geval, alhoewel ergens beweerd wordt dat de vijf dagen van Eichmanns verdwijning benut werden voor diens drogering.

Eichmann moet echt gedacht hebben dat ze hem geloven.

Eichmanns Bekenentissen

In Auschwitz van Höß wordt gecontroleerd gedeponeerd, *ablageren*, vandaar het woord *Lager*. Gezeten in een terreinwagen heeft hij de bedrijfsgebouwen bezichtigd. Fabrieken, schoorstenen en wel 10.000 arbeiders.. Hij weet wel van de scheiding van sterke en zwakke mensen. Dan wordt hem een document voorgelegd van een briefconcept van of aan de Reichsminister voor de bezette Oostgebieden handelend over vergasinrichtingen waaraan hij zijn fiat gegeven heeft. Voor Eichmann is dit een ernstige beschuldiging. Hij geeft toe met de opsteller van de brief beraadslaagd te hebben.

Nu echter gebeurt op de volgende dag dat Eichmann de ondervragers een compliment maakt en dankt voor het beleefde verhoor, nooit valstrikken opgezet, nimmer dreigementen geuit. Hij vindt het een fair verhoor en maakt een beleefde buiging. Maar de vergasinrichtingen heeft hij niet bekeken, kennelijk is hem die vraag gesteld geworden, kon en wilde hij ook niet zien want hij zou het niet hebben kunnen verwerken. Moet wel 'n tientallen meters lange grafkuil ontwaard hebben nogal veraf.

Zijn benadering van de verhoorders is plomp en vlijend, lijkt wel een handelswijze van de dommen. De politiemensen ergeren zich daaraan ondanks zijn beleefdheid te worden aangesproken met Herr Hauptmann. Eichmann stelt niet bang te zijn voor politie want hij is het zelf ook geweest. "Zijn we eigenlijk geen collega's?", vraagt Eichmann. "Maar dit kan niet," antwoorden zij, "jij bent van de SS en Sicherheitsdienst en dat is geen politie," aldus een ondervrager. Eichmann: "Ach ja?"

Doch nu wel bevreesd voor het eerst voor de rechter te komen.

Aan Müller heet hij gevraagd: "Moet dit nu allemaal zo?" Het betreft de wegvoering van kinderen en 70 tot 80-jarigen in Hongarije hetgeen zijns inziens niet de afspraak was. Dit was een punt van bespreking maar Eichmann stopt verder hierover.

In Treblinka heeft hij het ergste meegemaakt uit zijn leven. Hij zag een rij naakte Joden op een soort perron omgeven door prikkeldraad die een zaal moesten ingaan. Eichmann bleef op verre

afstand. Ze worden vergast met cy..., cy..., het woord is hem ontschoten. “Cyaankali?”, vraagt de verhoorder. “Ja, cyaankali”, bevestigt Eichmann. Müller had dit nooit goedgevonden, ook Kaltenbrunner (RSHA) was niet geïnformeerd. Ik herinner mij die naam in casu gelezen te hebben in de Neurenberger acten waarin over autovergassing wordt gesproken doch niet over kamervergassing. Dit was toentertijd ook onmogelijk wegens gebrek aan bewijs.

Op het Net staat [een passage](#) uit een boek van Joden, zij betreft de vergassing door middel van koolmonoxide met motorgas. De trillende lijken worden in een kuil geworpen. Ook hier deinsde Eichmann terug. Hij berichtte dit Müller die onverschillig bleef.

Voorgaande uitspraken verrassen wel, het is een ongekende eerlijkheid waarmee Eichmann zijn proces ingaat. Maar is zij ook waar? Hij moest verschrikkingen aanzien maar wilde niet, zich onttrekken aan een bevel is uitgesloten.

Voor mij is opmerkelijk dat Eichmanns bekentenis over Auschwitz op een ongewoon zachte manier is uitgesproken, immers de man heeft altijd een harde en luide stem, nogal commanderend, in de monofonische bandopnamen van Sassen te Buenos Aires, te Yagur en Jeruzalem. Argwanend als ik ben zou ik kunnen vermoeden dat deze passage een invoegsel is, uitgesproken door een ander maar dan wordt zijn stem met tussenvoegsels toch weer de oude. Was het de Joodse ondervragers immers niet te doen koste wat kost bekentenissen en bewijzen te verkrijgen? Ik kan me toch weer niet indenken dat met dit ouderwetse audio gesjoemeld is.

Dan hoor je ook, zegt de spreker, in voornoemde bandopnamen steeds een andere Eichmann die sluw en behendig wisselende rollen kan spelen. Hij zal intuïtief zijn gedachtenbouwerk oprichten op basis van de persoon die hij voor zich heeft. Zoals te Jeruzalem van een onschuldig mens die geen historicus of filosoof doch haast een wetenschapper is. Deze actieve geestesgesteldheid kan Joden goed aanspreken!

Eichmann vertelt veel, wil protagonistisch bijdrage geven aan de zaakkennis waarvan de verhoorders door voorbereiding al een idee hadden doch die wordt overspoeld met Eichmanns verstrekt feitenmateriaal. Hij kan manipuleren wat vergelijking van de drie soorten bandopnamen moet leren. Zo kan hij de geschiedenis naar zijn hand zetten en de leiding behouden. Hij weet dat alles wordt geregistreerd hetgeen hij twee jaar eerder al heeft verricht met Sassen.

Na het bestuderen van de Yagur-bandopnamen ontdekken de verhoorders dat Eichmann geen enkel gevoel heeft voor het afgrijselijke van zijn misdaden (dit was nog niet eens rechterlijk bewezen!) noch dat hij niet het geringste spoor van berouw heeft getoond.

Hieruit blijken de vooringenomenheid der ondervragers alsmede de amateuristische aanpak van politiefunctionarissen voor wie deze zaak kennelijk te hoog gegrepen is. Hun Joodse afkomst en hun persoonlijke of familiale ervaringen alsmede hun emotionele betrokkenheid bij de Jodenvervolg in de oorlog- en bezettingstijd zaten hun eerder compleet in de weg!

Daarom ten slotte twee staaltjes van de aperte Joodse incompetentie:

Vervolg van de verhoortechniek

Op 1-1-1961 wenst Eichmann de Hauptmann een gelukkig Nieuwjaar, slaat met de hakken (toch maar sandalen) en maakt een buiging. Het antwoord luidt: “Ik kan U niet terugwensen.” “Dit

begrijp ik”, antwoordt Eichmann gemoedelijk, “dat U dit niet mag.”

De spreker zegt dat Eichmann niet begreep dat de verhoorder het niet-terugwensen niet kòn verrichten doch het is mijns inziens eerder het gebrek aan zijn existentiële volwassenheid en opgebouwde vakkennis.

Denk eens in, welke politiefunctionaris gaat nu bij een verdachte van georganiseerde misdaad, namen hoeven we niet te noemen, op een dergelijk infantiele wijze met zijn cliënt om? De verhoren door hoofdcommissaris Jan Blaauw van een Amsterdamse wapenhandelaar waren als man tegenover man, waardoor de verdachte later een compliment uitsprak voor de faire behandeling!

Dan neemt Eichmann het initiatief te vragen naar zijn familie. Geantwoord wordt dat de vader vanuit Berlijn afgevoerd is naar het Oosten (Auschwitz). “Wat erg!”, spreekt Eichmann. Uit deze passage blijkt overduidelijk de emotionele betrokkenheid van de ondervrager met de Jodenvervolging wat gegarandeerd voor 100% doorgewerkt heeft in de aanpak van de verhoren voor de verdachte. Daarmee is bewezen dat de voorbereidingen tot het strafproces laakbaar zijn zoniet crimineel zelve. De herhaaldelijke pogingen Eichmann te laten spreken over de lichamelijke vernietiging van Joden komen fantastisch over.

Denk eens in dat niet lang geleden de jarenlang uitgeoefende praktijk van herkenning van voorwerpen of mensen door politiehonden is gelogenstraft doordat empirisch vastgesteld is dat de honden door de leider bewust of ongemerkt worden gemanipuleerd.

II Tweede deel

“Nicht schuldig, nicht schuldig, nicht schuldig...”

11-4-1961 Jeruzalem, 14 weken al proces, 210 getuigen.

Vier jaren eerder in Buenos Aires

Eberhard Fritsch, rechtsradicale uitgever;

Ludolf-H. von Alvensleben, ex adjudant van Himmler;

Willem Sassen wiens huis beschikbaar voor het maken van de langdurige bandopnamen.

In een fragment uit 1957 [band 67] horen we Eichmann praten, nou ja, het is zoals eerder vermeld een commandoachtig geschreeuw, scherpe toon, afgebeten zinnen, rollende r en zin na zin. Je zou zeggen dat hij boos is, de wijze van praten is echter zijn natuurlijke gedecideerdheid zaken uiteen te zetten. Immers hij heeft voor de geschiedenis een boodschap.

De toonzetting is hier zoveel anders dan in 1961 te Yagur. Dit valt elke onderzoeker op.

Deze *Herren* kennen elkaar goed zo ook de Duitse gemeenschap bestaat met als leidraad de informatie de twee Duitse kranten door de uitgever Fritsch. Deze heeft dan weer verbindingen met geestverwanten in Duitsland die alle mogelijke precieze informatie doorspelen. Was het de Duitsers er niet om te doen na twintig jaar terug te keren? Maar ze kenden ook Joden die net zo goed vluchteling zijn geweest als voortvluchtige oorlogsmisdadigers aan vervolging ontsnapt. Goed te bedenken valt dat beide groeperingen geen politieke macht of status hebben in dit gastland. De ultra-rechtse krant La Plata wordt dan toch door Peron verboden. Aangezien ze Spaans kennen moeten ze maar Argentijnse kranten inzien. Ze allen leven in zelfde stadswijken

als Bel Grano maar Eichmann woont een eind weg, anoniemer en armer zo te zeggen. *Das Volkshaus* waar ze elkaar ontmoetten is nu een synagoge. Historische grond wel te verstaan! De Duitse club nu, dan over de Hitler Jugend (niet genoteerd). Een historicus aldaar weet te vertellen dat Peron graag Duitse piloten in dienst nam die in Europa op de opsporingslijst stonden maar in Argentinië een vrij leven leidden (namen n.g.). Ook matrozen van de Graf Spee vonden emplooi, dier gemeenschap bevindt zich in Montevideo. Verplaatsing van Duitsers naar Cordoba met behoud van de vrijheid.

Ricardo Clement

Leidt een vrij huwelijk waarvoor hij zich min of meer geneert. In 1955 een Spaans kind, genaamd Ricardo-Francisco. Deze zal worden hoogleraar Midden-Oosten Archeologie te Berlijn en Tübingen. Het fraaie is dat de geboorte wordt aangegeven op de naam van de moeder. Eichmann heeft hier lang mee geworsteld, je zou zeggen het kind de ellende te besparen. Maar vlak voor de executie erkend Eichmann dit kind dat alsdan zijn naam Eichmann moet voeren.

De Sassenclub

In 1957 begint dan de vermaarde *Herrenrunde* of *Sassenrunde* met inspreken op de bandrecorder. Elk weekend is men bijeen en zoals we al weten kunnen buitenstaanders vrij aankomen. Leidraad is het Nationaal-Socialisme te verheerlijken, wat ik een te zware betiteling vind, eerder vastleggen voor de historie van belangrijke documentatie waarbij gevoegd dat de deelnemers geen onvoorwaardelijke capitulatie hebben getekend...

Typisch dat Eichmann geen bezwaar heeft tegen een betiteling als massamoordenaar. De geschiedenis wil hij wel corrigeren.

Op de band staat: "*Mich reut nichts!*", ik betreur niets. Als ook: "Ik heb niets fout gedaan, ik heb geen half werk verricht."

Deze passage heeft de OvJ te Jeruzalem in handen gekregen.

Op 13-7-1961 zal de OvJ voor de rechtbank een getypt afschrift van deze band ter inzage geven. Echter is de band een kopie hetgeen aan bewijskracht inboet.

4.3 miljoen Joden worden genoemd, van elders weten we dat Eichmann dit toch half werk gevonden heeft. De rest is niet te verstaan. Op bandopnamen (YouTube) van het proces horen we steeds maar weer 6 miljoen.

In Yagur en Jeruzalem stelt Eichmann zich echter pacifistisch op als de maner (aanspoorder) en bureaucraat die geen bloed kan zien.

Het Eichmann-proces is voor de Nationaalsocialisten ook een zakelijke onderneming! Zijn familie heeft er inkomsten door verkregen. Sassen, Eichmann en Eb. Fritsch leggen vast de uittypsels openbaar te maken als Eichmann wordt opgepakt of is overleden. Het is wel een juridische overeenkomst.

De zwerftocht van banden

Dr. Bettina Stangneth heeft onderzocht, zij baseert zich op Willi Winklers boek (2011) over François Genoud. We horen:

Robert Servatius is niet alleen verdediger van Eichmann maar acht deze ook een lucratieve melkkoe.

Hannah Arendt vermoedt dat er achtergrondfiguren zijn uit de Adenauerrepubliek: invloedrijke industriëlen die zaken willen doen met Jeruzalem. Vandaar dat het proces niet eindeloos moest duren.

Dieter Wechtenbruch, assistent van Servatius, weigert tot op heden uitsluitel te geven wat voor spelletje er gespeeld is. Of deze dubbel spel speelt met Israël is niet na te gaan.

Maar er *is* een verdrag: François Genoud, de Zwitserse Nationaalsocialist, al eerder in het bezit van de auteursrechten voor Martin Bormann en Joseph Goebbels (hier wel een bedrag van zes cijfertjes fortuin gemaakt tot het moment dat Paula Hitler hem de rechten voor Adolf ontzegt), heeft middels Hans Rechenberg, voormalig perschef van Goering, Ministerie van Landbouw en de Reichsbank, tien jaar in Spandau gezeten, met Sassen succesvol verhandeld over de verkoop van de banden als gevolg waarvan Servatius gedurende het gehele proces op kosten van Genoud mag logeren in het luxe King Davidhotel. Ik moet nu wel even griezelen wat er achter Eichmanns rug zich afspeelt en wel een waar handeltje tussen Genoud, diens vriend Rechenberg en Sassen die de banden naar West-Europa heeft geëxporteerd.

Geheime vergadering in Salzburg Kerst 1960

Aanwezig zijn uit BA Willem Sassen en Eb. Fritsch, uit Linz de twee gebroeders Otto en Dr. Robert Eichmann, uit Keulen Dr. Robert Servatius, verder Hans Rechenberg (zie hiervoor) en vermoedelijk 'n BND-agent, vast te stellen dat Reinhard Gehlen, chef Geheime Dienst, hierna bericht staatssecretaris Dr. Hans Globke over de vergadering. Gesticht wordt de rechtspersoon "De Belangengemeenschap Linz" voor de memoires van Eichmann.

Vervolgens vliegt Servatius naar Tel Aviv en Adolf Eichmann doet de gelden van het auteursrecht afstaan voor de kosten van de komende verdediging, aan Servatius en deze op zijn beurt aan Genoud.

Genoud zelf vliegt naar Syrië om Alois Brunner, voormalig assistent van Eichmann, chef Drancy, aldaar woonachtig op voorspraak van de grootmufti Amin Al-Husseini, omdat *de vijand van onze vijand onze vriend is*, zover te krijgen op te treden als getuige in het proces. Maar de VS denken dat Brunner een DDR-spion is en laten hem schaduwen.

Jeruzalem stroomt ondertussen vol tot een netwerk van met agenten van overal uit de wereld zodat een verhoor, laat staan dagvaarding van Hans Globke niet zo onwaarschijnlijk wordt.

Sassen wil meer in de Sassen-Runde (of Sassen-Kreis)

De Duitsers willen vergeten of verdringen (volgens Kant onmogelijk) de oorlogs- en andere misdaden.

De namen vallen van Horst Mahnke, ex SS bij Himmler, later Der Spiegel en Kristall, informeel medewerker BND, perschef Paul Karl Schmidt alias Paul Carell, oud SS, perschef bij Von Ribbentrop, later Die Zeit en Der Spiegel, informeel medewerker bij BND en de relatief jonge fotograaf Thomas Höpker, geb. 1936, Magnum. Doel is een *opera omnia* van het Nationaal-Socialisme op te bouwen. Er worden succesvolle boeken vervaardigd met soms alternatieve theorieën waarmee een fortuin wordt verdiend.

Doch in 1957 wilde Eb. Fritsch al een magnumboek over het Nationaal-Socialisme maken en hiervoor alle belangrijke nationaal-socialisten in Argentinië optrommelen. Alles is openbaar, ieder wist dat Eichmann daar verkeerde, iedereen is bekend onder eigen naam. (PS: Wat betekent opsporen eigenlijk nu nog?)

Ludolf-H. von Alvensleben, Himmler-adjutant, is de hoogste nationaal-socialist in rang in Argentinië. Hij kent de SS-society aldaar op zijn duimpje, dit i.t.t. Eichmann die weliswaar ongelofelijk veel mensen kende zij het uit de lagere regionen. Zo wil men een historisch plaatje van de NS-tijd maken. Het lijkt wel een club van specialisten, door literatuur verzameling is dit

de eerste onderzoeksliteratuur over de NS-tijd, Dr. Langner, criminalist uit Wenen, lid SD, kent de SS hiërarchie en – organisatie. En ten slotte onze Willem Sassen, voormalig oorlogscorrespondent die niet zal aflatende de Holocaust een Joods verzinsel te vinden ten behoeve van hun ziekelijke geldzucht. Hij, Sassen, zal het boek schrijven wat een strekking moet hebben een onbevleet Nationaal-Socialisme te presenteren.

De Sassen-Kreis vergadert in het weekend. De bandrecorder staat op tafel, 4-5 uur. Men verdeelt een opgave van een onderwerp voor de volgende vergadering. Men stelt een referaat op ter lezing wat gespreksstof zal worden alsmede verschaft men literatuur voor nadere bestudering. Het schema is strak (typisch Duits!) en dus vermoeiend maar alle deelnemers zijn bloedserieus. De club was dus algemeen bekend in de NS-kring wat betekent dat een ieder kon inlopen (wat n.m.m. inboet aan het strakke program!). Wie kon komen ging want het is geweldig elkaar in het echt te zien! Ook *niet*-nationaal-socialistische Duitsers konden aanwippen.

Eichmann besluit met een hartstochtelijke redevoering over de grootsheid van de Nationaal-Socialistische idee. Bewondert de grootse tijden en memoreert de offers hiervoor gebracht en de gevaren ondervonden.

Maar eens ging dit mis, twee naïeve, zeg domme vrouwen geven Eichmann de hand. Opeens stelt eentje aan Eichmann *die Gretchenfrage*: “Welk geloof heeft U?” Eichmann antwoordt geen Christendom maar evenmin het mysticisme van het NS. Wel de rassenleer en het antisemitisme. Tenslotte de van zijn chef verkregen beloning die luidde: “Als we 50 Eichmannen hadden gehad, zouden we de oorlog gewonnen hebben.” Dan gebeurt het, een vrouw vraagt: “Wat zou erger hebben kunnen komen (dan nu al het geval zij)?” Bedoeld is de Hitler-machtsgreep van 1933. Het is lont in het kruitvat, Eichmann is ontvlamd in razernij, dat zij niet beseft wat ‘n offers de nationaal-socialisten toch niet gebracht hebben. Het gebrul is zo hard dat zelfs onze doorgewinterde Sassen de bandrecorder uitschakelt. Als die weer aan staat is Eichmann nog bezig razend te zijn over het stellen van zulke domme vragen!

In de Dürerkreis (naam Uitgeverij in Argentinië)

We gaan terug naar voorjaar 1957 en citeren uit het boek van Bettina Stangneth: *Eichmann vor Jerusalem* (Uitg. Arche, 4/2011). De nationaal-socialistische Jodenvernietiging is opgeschreven in de gesprekken en succesvol geadministreerd. Eerder ging H. U. Rudel al inspreken *Zwischen Deutschland und Argentinien*, 1953, welke tekst later door Sassen is gepolijst, natuurlijk voor de verkoop.

Het is Bettina Stangneth [hyperlink] die ontdekt uit de CIA-archieven dat Eichmann acht jaar voor zijn arrestatie al gesignaleerd is: “Eichmann niet in Egypte maar in Argentinië onder pseudoniem Clemens, adres te halen bij de redacteur van Der Weg. De ontsluiting van de kopie-archieven werd bewerkstelligd middels civiel proces door BILD, de originelen zijn vernietigd. Hier staat ook dat (de Jood) Fritz Bauer de Duitse overheid niet vertrouwde en stukken over Eichmann doorspeelde aan Israël!

Geen verleden tijd herkauwen, politieke doelen voor de toekomst opstellen!

De Weg naar voren.

Dit is het Leidmotiv van de auteurs. Er zijn verbindingen van de nationaal-socialisten met Duitsland, de meesten wilden *heimkehren*.

De eigen-geschiedenis, de NS-Idee redden, niet een misdadig regime is het geweest, maar hoe? Dat impliceert het Nationaal-Socialisme te reinigen van de beschuldiging van Misdaden tegen de Mensheid. De geschiedenis te redden door de Weg voorwaarts.

Maar... is dit geen kwadratuur van de cirkel?

We hebben toch niet al vijftig jaar de chemische formule:

Nationaal-Socialisme = Slachtoffers? Analooq aan die van Kolonialisme = Uitbuiting en Stalinisme = Goelag?

Eigenlijk zijn die daar maar *narren* (zegt de spreker) door het Nationaal-Socialisme (pogen) te reinigen van gepleegde oorlogsmisdaden. Nee, de tijd loopt niet terug.

Dit besef ontstond geleidelijk: al medio vijftiger beginnen de nationaal-socialisten in Argentinië te beseffen dat de massamoord op Joden niet volledig valt te ontkennen. Er verschijnen boeken van: Joel Brand, Gerhald Reitlinger's *Endlösung* met vooral het hoofdstuk over "De Grootinquisiteur Adolf Eichmann", *gründlich*, de eerste poging om de werkelijke offergetallen te berekenen, dus duidelijk gezegd de *bewijsbare* getallen, alleen die, Léon Poliakov met Joseph Wulf met teveel, een overdaad aan feitenmateriaal. Het heeft in de NS-kringen een opschudding gegeven, te meer daar de kopieën van originele protocollen van de Wannsee-conferentie duidelijk waren te zien en op echtheid te controleren aan stempels, briefhoofden en signaturen. Dat deze papieren niet vervalst zijn is duidelijk, want allicht is men in de loop der jaren (begrijpelijk) argwanend geworden.

Deze voorvallen bedreigden hun eigen levensexistentie; ze hebben in BA dus heel wat te bespreken gehad!

In Poliakov en Wulf studeerde ik ook. Ik herinner me een document waarin de SD stembiljetten markeerde teneinde de stemgerechtigden te controleren op politieke gezindheid. Zoiets komt heden ten dage absoluut absurd over! Maar we moeten ons terugverplaatsen in de tijd van de conservatieve revolutie die moet opboksen tegen een massief communistisch blok in Duitsland, denk aan de overwonnen Radenrepubliek in München, met de bedoeling deze politiek te elimineren.

Hoe nu te ontsnappen aan dit chemisch dilemma N.-S.=S.?

Construeren dat de vernietigingpolitiek *geen* wezenlijk onderdeel is geweest van het Nationaal-Socialisme maar een door de crisissituatie veroorzaakte collaterale schade, een bij-gevolg derhalve. Men legde dit al vast in de Sassen-interviews uit 1957. Tot zomer 1957, bij ons Kerst 1957 is vergaderd, waarna het te heet werd om zich te verplaatsen.

Dit is bijvoorbeeld Jean-Marie Le Pen duur komen te staan: "De gaskamers, alhoewel niet zelf gezien, zijn echt een detail in de geschiedenis" en "In een 1000-pagina's groot boek hebben de concentratiekampen een tweetal pagina's en de gaskamers een tien tot vijftien regels."

Sassens reizen

Ben Gurion kondigt aan de gevangenneming van plus proces voor Eichmann. Dit is voor Sassen (volgens eerdere afspraak) groen licht de teksten veil te maken. Bettina Stangneth vindt het sluw dat hij de teksten op microfiche heeft gezet, immers een verkort dossier van 1300 pagina's (7½ kg) van de 3000 is niet mee te sjouwen, we moeten immers ook nog door de douanecontrole. Daarenboven moest Sassen altijd voorzichtig zijn niet zelf te worden opgepakt vanwege zijn SS-verleden. Die filmrolletjes zijn buitengewoon praktisch.

Sassen biedt het materiaal exclusief die passages welke Eichmann zouden kunnen schaden tijdschriftuitgevers aan maar *dat* wat hij heeft is alleen maar gunstig voor Eichmann! Dit blijkt

wel een misvatting te zijn geweest!

***“Een Volk maakt Jacht op zijn Moordenaar
Eichmann in Argentinië”***

Aldus de kop van de sensationele serie in STERN met nimmer gepubliceerde foto's. Deze teksten zijn niet digitaal, wel een groot aantal Eichmann-foto's. Stern geleid door Henri Nannen, omroeper bij de Olympische Spelen 1936 te Berlijn, film Leni Riefenstahl en medewerker in de Kurt-Eggers SS, afdeling Propaganda (geen lid zoals Sassen, slechts administratief personeel). In Hamburg kwam hij in 1959 en was daar geen vreemd, voor STERN allang *de* man van Zuid-Amerika-correspondent onder eigen naam. Aldus ook in LIFE.

Het doel is nieuwe geschiedenis met biografische gegevens te maken door middel van transcripties, gekopieerde autografie Eichmanns (hij had originelen bij zich als bewijs van echtheid) en foto's diens leven, werk en familie. Legende wordt gemaakt met: Eichmann is in handen gevallen in het klassieke land van de Bruine Prominenten en dus niet in het Midden-Oosten noch door gerechtigheid zoekende voormalige concentratiekampoverlevenden, dit laatste is nog jarenlang vermoed.

Vele foto's in uniform met tekst "De Jodenmoordenaar", foto's in burger met Vera, de echtgenote met tekst: "De Burgerman", door Adenauer beschut. Over het bestaan van een Bruine Gemeenschap wordt toch maar gesproken, een kleine concessie aan de achtergrond, en dan Globke nota bene als adviseur van Adenauer gesteld. Zie: [Eerste essay Eichmann](#). Vooral de lachende Eichmann als doorsneeburger (foto 1957).

De BND wist al 1952 van de verblijfplaats van Eichmann maar dit had geen gevolgen wegens ontbreken van politieke wil. Maar in feite weet men niet het *waarom niet*. Een proces in Duitsland voor Adolf Eichmann is theoretisch mogelijk maar dan moet men prominenten in Argentinië dagvaarden om te laten verklaren wat hij gedaan heeft... en ZIJ ook! Dus mooi niet. Tevens is er angst in Duitsland voor een geruchtmakend proces omdat het land daar zelf schade van ondervindt. De BND wordt overdreven bekritiseerd. De Abwehr-Ost van Gehlen is in de Koude Oorlog in dienst en onder bescherming van de VS. Maar er zijn nog meer argumenten. Het dekolonisatieproces is in volle gang, Yuri Gagarin maakt ophef, de Cuba Varkensbaai, Algerijnse opstand en de komende Berlijnse Muur. Op deze wijze is Eichmann weggedrukt uit de pers en voor Duitsland verleden tijd geworden, voor Israël present. Speelt ook de altijd sluimerende angst voor 'n Duits totalitarisme. (Echt uit de Communistische hoek!) Eichmann had zijn moment van arrestatie niet beter kunnen uitzoeken! Dan is in de zomer van 1961 Eichmann al wachtkamerliteratuur geworden!

De Sassen-Runde is net met haar project begonnen of in Duitsland doet zich een opmerkelijke gebeurtenis voor: Hermann Krumeij wordt gearresteerd, een voormalig medewerker van Eichmann, diens vertegenwoordiger in Hongarije. Dit zou het geruchtmakende proces geworden zijn met de titel "Tegen Adolf Eichmanns Vertegenwoordiger", waarmee in de pers meer de naam Eichmann dan die van 'n vertegenwoordiger wordt genoemd. Maar het liep anders, het

proces vond niet plaats. Er zijn heel wat medewerkers geweest: Alois Brunner, al genoemd, Theodor Dannecker, Friedrich Boßhammer, Rolf Günther, Franz Novak, Siegfried Seidl, Ernst Girzick, Richard Hartenberger en Alfred Slawik. Elke arrestatie, elk strafproces e.a. worden in Buenos Aires nauwlettend gevolgd en wel daarom zo precies om de eigen terugkeer mogelijk te maken, om in te schatten hoe de sfeer in Duitsland is, zaken die uitvoerig worden doorgesproken. Eichmann heeft echt ooit gedacht zich naar Duitsland te begeven en zich aan te geven hopen op een korte straf om vervolgens een vrij man te zijn!

Aan een retour van Eichmann was in Duitsland nauwelijks iemand geïnteresseerd!

Nannen en Sassen bijeen

De ontmoeting van Nannen en Sassen, beiden oud collega's in de SS Propagandacompanie Kurt Eggers, waar lidmaatschap van de SS niet noodzakelijk is. De groep bestaat uit zo'n 150 man. Nannen heeft na 1945 een groot correspondentienetwerk opgebouwd terwille van de zakelijke markt. Doch is Nannen wel zo kritisch heus niet alles te publiceren wat Sassen hem aanlevert.

Willem Sassen zelf wilde ook naar Duitsland terug, kan veel bereiken op basis van goede relaties en dat is in casu Henri Nannen! Nannen vertrouwde Sassen, de documenten zijn echt.

Zes weken na de ontvoering van Eichmann, in juli 1960, is het project klaar en wordt journalistieke geschiedenis geschreven! Maar liefst vier afleveringen in STERN, nog nooit is in zo korte tijd zoveel informatie over Eichmanns leven vervaardigd, barstensvol foto's, alle verblijfplaatsen van Eichmann opgezocht plus interviews gevoerd ad locum, zoals de Lüneburgerheide waar Eichmann een kippenshuur bezat, getuigen vol verhalen, leuk en naar, alles en alles, boulevardliteratuur. De schrijver voor STERN is Robert Penndorf. Alles is zeer goed gerechercheerd en is er gebruik gemaakt van goede bronnen.

Juli 1960, deze voortreffelijke arbeid is nu nog canon voor historici!

Het vertrouwen in het bronmateriaal van Nannen werd niet beschaamd, het is moedig van Nannen geweest het materiaal zo competent op zijn waarde te schatten en te publiceren, hoe spijtig is dan naderhand zijn vergissing in 1983 geweest is met "de vondst" van Hitlers Dagboeken die door Konrad Kujo vervalst bleken te zijn, voor Nannen een ware blunder en voor Kujo een langdurige gevangenisstraf. In die tijd schreef iemand de ware woorden dat de Duitsers de vermoede Dagboeken *wilden* vinden!

LIFE heeft de onthullingen eerst november 1960 overgenomen, waarna Robert Servatius aan Vera Eichmann vraagt *hoe* die publicaties in LIFE toch hebben kunnen gebeuren? Vera stuurt een kopie van het contract met LIFE naar Dr. Robert Eichmann te Linz als ook een pak papieren van de handschriften en de Sassen-transcripties. Het uiterst opmerkelijke is dat Robert te allen tijde heeft gezwegen over de inhoud, hij moet er het gevaar voor zijn broeder van hebben ingezien of hij is zich bijna doodgeschrokken.

Servatius blijft bij Sassen aandringen op informatie, echter tevergeefs, hij heeft ze hem nooit overhandigd. Als ook bij Robert die nooit iets heeft willen sturen. Het zou op zijn Duits *jemandem einen Bärendienst erweisen* geworden zijn, d.i. iemand te willen helpen die er dan nog slechter mee af is ook (naar Lafontaine).

Dan..., voorjaar 1961 zijn alle top secret-documenten uit de bureaulade van Robert verdwenen om in maart 1961 op te duiken ten kantore van onze bekende Jood Fritz Bauer, OvJ te

Frankfurt/Hessen. Dit is te gek om waar te zijn maar toch is het zo.

Drie schrijvers knus bijeen

Tussen 3 en 6 maart 1961 ontmoeten elkaar, *een onbekend voorval tot nu toe*, in een Frankfurter hotel drie prominente schrijvers, vervuld met de gedachte wens van rechtvaardiging: Hermann Langbein uit Wenen, Thomas Harlan uit Warschau en Henry Ormund uit de stad zelve. Dezen gaven hun vriend Fritz Bauer de Robert ontstolen documenten.

Langbein, geb. 1912, in 1954 de communistische eerste chef van het Internationale Auschwitz-comité te Wenen, na Hongaarse Inval kritisch communist (het latere Nederlandse Auschwitz-comité was óók van communisten en werd door prof Lou de Jong gewantrouwd), meerdere KZ's overleefd. Het is zijn idee te Frankfurt samen met Fritz Bauer een Auschwitzproces te entameren met Eichmann bovenaan de lijst van verdachten. Hij heeft al vanaf 1959 onderzoek verricht in Polen om in Oostenrijk van Eichmann officieel aangifte te doen.

Ormund, geboren in 1901 als Hans Ludwig Jacobssohn, was Joodse rechter en werd 1933 afgezet. In 1938 gepakt in de November-Pogromen en overgebracht naar Dachau. Doordat hij de mogelijkheid tot emigratie kon aantonen mocht hij weg naar Engeland, Canada en werd vervolgens soldaat bij het Engelse leger in de bevrijding van Europa. Eenmaal in Hannover gesettled, Brits officier voor de opbouw van de pers. Van hem kregen Henri Nannen (STERN) en Rudolf Augstein (SPIEGEL) hun licentie.

In april 1950 zijn door organisatie van Norbert Wollheim (Een Joods voorvechter van alles wat maar Joods is) te Frankfurt de eerste "Dwangarbeiderprocessen I.G. Farben" begonnen met hem als advocaat voor de eis van schadevergoeding, smartengeld en achterstallig loon.

Harlan, geb. 1929, de zoon van Veit die regisseur is van Jud Süß. Met zijn voorgenomen boek "Das Vierte Reich" wil hij de naoorlogs geëtablerde nationaal-socialisten ontmaskeren. In Frankrijk waar hij leefde en werkte is hij anti-Duits geworden en schreef eerst in de Duitse taal in 1979. Kreeg last met de Justitie o.a. van Globke. Echter vriend van Fritz Bauer.

De inbraak bij Robert

Er heeft zich een vermoede loodgieter bij Dr. Robert Eichmann te Linz vervoegd die kans zag voornoemde Eichmann-documentatie van 900 pagina's uit de bureaulade te onttrekken. Het wordt verteld door Langbein aan Harlan. Ze schrokken dus niet terug voor het laten verrichten van illegale handelingen, dat moet wel. Via een omweg belandden de stukken bij niemand minder dan Fritz Bauer! Deze legde het gehele parket van Hessen stil om de gehele inhoud veelvuldig met alle ter beschikking staande machines te laten kopiëren en verdeelde op 7 maart 1961, de volgende dag van voornoemd hoteltreffen, de mappen onder collegae. Of ze ook naar Israël gingen is niet bekend, noch van wie maar er was daar al veel, waarmee niet gezegd is precies dezelfde vellen, we weten alleen waar ze *niet* zijn terechtgekomen! Zeker niet van STERN, noch van Time/LIFE. Het kan best zijn dat Israël van alle uithoeken losse velletjes heeft vergaard maar lang niet zoveel als in het bezit van Fritz Bauer aangezien die verdomme de originelen uit Argentinië (door heling) heeft verkregen. En pak papier van tegen de duizend pagina's is nauwelijks te controleren op volledigheid en niemand is daaraan ook ooit begonnen.

Bettina Stangneth

Ze is de voornaamste spreker in dit programma, geb. 1966, schitterend Duits met goede intonatie,

historica en gepromoveerd filosofie. Aanvankelijk had ze studie gemaakt van het anti-semitisme in de 18^e eeuw maar ging over tot de zaak Eichmann.

De compilatie van de papieren is dus een rotzooitje, het is wel goed gedigitaliseerd maar ook opnamechaos, dubbele opnamen, foutieve filteringen. De protocollen zijn dus ongelijk aan die van de originelen en er is dus geen enkele concordantie.

Ik heb geen moment de idee gekregen dat zij net zulke tendentieuze, wraakgierige en inferieure literatuur schrijft over de jongste geschiedenis als bij Joodse schrijvers usance is. Ze spreekt over Eichmann zonder direct met de oorlogsmisdaden te klepperen, dus gewoon nuchter en zakelijk zoals het een historica betaamt.

De stukken, nu in Koblenz, worden zelden opgevraagd zodat ook niemand op volledigheid gaat beginnen te controleren.

Bettina werkt al zes jaar aan deze massa-ordering en hoopt over 2 à 3 jaar van de Sassen-Transcripten een rapport met annotaties voltooid te hebben. Dat er overal mappen zijn met steeds wisselende inhoud heeft nog nooit iemand vermoed!

In 1979 wil Sassen de papieren niet meer thuis hebben en heeft hij stukken (de rest denk ik) met ook de banden aan familie Eichmann gegeven. Of dit de volledigheid van de oorspronkelijke 3000 haalt weet ik niet, hij had immers veiligheidshalve een groot gedeelte niet gepubliceerd, er wordt niets gezegd waar die wel zijn of dat die mogelijk vernietigd zijn. De banden zijn wel met de ooit weekend georganiseerde volledige opnamesessies, immers die kan je niet zomaar cutten. Deze erven verkochten de spullen aan een uitgeverij die het pakket opsloeg in de kelder. Hervonden na een fusie werden de stukken overhandigd aan het Bundesarchiv te Koblenz. Maar ook deze Sassen-documenten zijn *niet* volledig!

III Derde Deel

Onze beroepsdeskundige chercheurs

De OvJ heeft zelve de NS-tijd niet meegemaakt. Vooraf het proces bezocht hij een Holocaustmuseum om zijn kennis op te frissen. Sprak met ghetto-opstandelingen (Warschau 4/1943-5/1943) voor een uurtje. Hij weet wat hij zal zeggen, ook al dat de veroordeling van de verdachte vaststaat...!

Hoofddoel is de Jodenvervolgung niet meer te verzwijgen en het een vaste plaats te laten krijgen in het internationale bewustzijn. “De Jodenraad dan?”, vraagt een. Hij antwoordt: “In het komende proces gaat het om de daders, niet de offers!” Het contact is hem een steun hoe straks met andere getuigen te moeten omgaan en hij is er tegen bestand.

Een andere rechercheur vluchtte 1938 uit Berlijn, Zionist via Nederland naar Palestina. Na het voltooien van de militaire dienst ging hij rechten studeren in Engeland en werd later hoge rechter in Israël. Hij heeft de aanklacht voor Eichmann voorbereid, niet in discussie over de inhoud van de verhoren, maar kreeg niettemin bij de mededeling dat de man gepakt is een elektrische schok. Zo knap als hij is, zo zwak als mens want de emotie speelde hoog op des middags bij de eerste confrontatie. Ongelofelijk moeite moest hij doen zich te beheersen en zijn gelaat kalm te houden. Naar mijn mening mag dit niet in een faire procesgang. Maar zoveel andere Joden zijn er ook weer niet die beroepshalve neutraal kunnen blijven, denk ik.

De gekste getuigen ooit

Men bezit lijsten van KZ-overlevenden. Hiervan wilden velen en nog meer *niet* spreken, over de jaren heen weggedrukt en niet van zins het verleden op te rakelen. Ze *willen* vergeten maar vergeten dat Kant heeft gezegd dat dit niet kan.

“Doch de geschiedenis verplicht je tot medewerking”, wordt hun verzekerd, “denk aan de gerechtigheid t.a.v. het Joodse Volk!”

“Maar als ik dan toch moet spreken, heb ik wel vijf dagen nodig”, verzekert men.

Om deze reden vallen vele potentiële getuigen af.

Derhalve krijgt ieder getuige een beperkte spreektijd voor een afgesproken hoeveelheid tekst maar meer dan ook niet.

De opzet is uit elk door de Duitsers bezet land minstens één *levende* getuige op te roepen waardoor elke getuige zijn tijd kan beschrijven. Dit heeft een sterkere werking dan schriftelijke getuigen uit documententaal welke prozaïsch kunnen worden zeker in aantal achtereen. We voelen dus dat het show-element een voorname rol zal spelen, weten al van de opzet door Ben Gurion in het eerste essay en dat daar ook naar toe is gewerkt tot een wezenlijke substantie in het strafproces.

Uit Hongarije mogen meer mensen komen omdat Eichmann daar persoonlijk aanwezig is geweest. Nu komt het mooie, LET OP:

De avond vooraf aan de getuigenverklaring worden zij bewerkt *bijzondere feiten* naar boven te laten komen. Alsdan wordt een criterium gehanteerd over zijn spraakvaardigheid, zijn kennis van de locatie en zijn geloofwaardigheid want het Openbaar Ministerie kan zich geen vergissingen (laten) veroorloven. Dit is dus overduidelijk een selectie hetgeen absoluut verwerpelijk is. Ook is het nodig dat een omvangrijk beeld wordt geschapen.

Sommigen zoals deze zeiden *toch niet* geloofd te worden! Een vrouw die haar dochter ziet doodgeschoten en zelf ook de kogel krijgt. Maar ze leeft, houdt zich stil (dit staat er niet maar weet ik uit andere beschrijvingen) en vlucht naakt de bossen in. Dan wordt ze door een Poolse boer opgevangen en verzorgd tot de bevrijding. Dit had ze net zo moeten aanpakken als de kolonel Chabert die in eenzelfde situatie onmiddellijk na zijn ontdekking een notariële acte laat opmaken teneinde na tien jaren (verpleging) in Frankrijk zijn identiteit doeltreffend te kunnen bewijzen.

De rechercheurs moeten gegokt hebben en ditmaal goed want deze vrouw wordt de meest shockerende getuige in het proces.

Ze lezen zich suf door de micro-documenten heen. Des avonds bespreken ze *welk* stuk in het procesdossier zal worden opgenomen. Polen blijkt het meest belangrijk maar spijtigerwijs is dit katholieke land de nieuwe staat Israël niet bepaald gunstig gezind! Mogelijke getuigen werden zelfs tegengehouden af te reizen.

Dan doemt een anoniem dossier op, een met de hand uitgetypte lijst van de registratienummers welke gedurende juli 1942-1943 op de arm van de gevangene werd getatoeëerd. ZEER BELANGRIJK, vindt de rechercheur. Hoe ze dit hebben gekregen weten ze zelf niet. Maar elke leek kan weten dat een anoniem document niet als bewijsmiddel kan gelden en het ziet er nog wel zo interessant uit... De rechercheur krijgt een idee: hij overlegt met de groep *hoe* dit toch te kunnen gebruiken?

Er valt een pijnlijke stilte.

Dan krijgt hij zelf het idee: als we in ons land tienduizenden Israëliërs hebben waarvan een kwart de Holocaust heeft overleefd dan hebben die nog altijd de tatoeëring op hun arm! Laten we die opzoeken, zij die van juli 1942 – 1943 in Auschwitz gezeten hebben! En hen oproepen naar bureau 06 te komen! Zo kunnen de nummers geverifieerd worden.

Dan gebeurt er iets onverwachts:

Een rechercheur ter plekke stroopt zijn mouw op en laat een getatoeëerd nummer zien. Zegt als een *Deus ex machina* in november 1943 aldaar geweest te zijn. Het was de rechercheurs niet eens bekend, ja, wel dat hij Joods is, maar niet dat hij een oorspronkelijke Pool is, noch dat hij in Auschwitz gezeten heeft, hij heeft er *nooit met een* woord over gesproken!

Toen viel er een stilte van wel 3 à 4 minuten.

Normaliter zijn politiemannen nooit zo emotioneel maar hier is het amateurisme wel ten top.

Eichmann zat normaliter in Berlijn en trok daar aan de touwtjes. Er waren assistenten in de diverse bezette landen. Na de inval in Hongarije bevoel Himmler de meester zelf in de lente/zomer 1944 naar dat land te sturen teneinde massavlucht te voorkomen als ook een opstand als in het ghetto van Warschau april 1943 (de spreker zegt foutievelijk 1942) te voorkomen. Hier zal dit voorval optreden dat er een vage onderhandeling is over de vrijkoop van zoveel duizend Joden in tuil voor gemotoriseerd materieel, zie het eerste Eichmann-essay. Maar dit ging niet door of had U wel gewild?

Eichmann geeft nu bevel de eerste Hongaarse Joden in Auschwitz aangekomen te schijven een briefkaart aan hun familie, aldus de onderzochte getuige, waarin verplichterwijs geschreven moest worden dat het hier mooi is, er tourtjes in de omgeving worden gemaakt, de werkzaamheden licht zijn, er weliswaar nog beperkte woonruimte is maar dat hieraan gewerkt wordt en er nieuwe verblijven kunnen worden betrokken, en laat de schrijver verzoeken toch maar vooral wandelschoenen mee te brengen. Die zullen, zegt de spreker, door de Wehrmacht worden afgepakt.

Er was in Hongarije een levende getuige die een dergelijke briefkaart nog bezat! Hij werd opgespoord en opgeroepen zich op Bureau 06 te voervoegen. En hij komt, wordt verhoord tot elf uur 's avonds. Gedwongen werd hij het Hongaars in Hebreeuws te vertalen. Over zijn familie wil hij eerst de volgende dag vertellen.

De (goederen-)wagonreis, de onzekerheid wat te gebeuren staat, de selectie op het aankomstperoon, de vraag naar zijn beroep, hij is ingenieur bij het leger, moet naar rechts, vrouw en dochter naar links, voor zoon van 13 even overleg, dan ook naar links, ziet de dochter wegllopen, eventjes nog haar rode nieuwe manteltje, dan verdwijnt ze de massa in. Het lijkt wel een Spielbergfilm! Op dit moment wordt de rechercheur van dit hem onbekende verhaal volslagen beroerd, denkend aan het feit kortgeleden ook een rood manteltje voor zijn dochter gekocht te hebben en nog met haar samen op de foto gekomen te zijn. Als dit geen bewijs is voor de incompetentie van de onderzoekers!

Een geheimzinnige getuige noemt zich Kazetnik.135.633. Beschouwt zich als chroniqueur van de planeet Auschwitz die in oppositie tot de aarde staat met wetten als van een andere planeet waar de mensen oplossen (vandaar zijn codenaam) en waar een ander tijdsbegrip heerst. Was daar twee jaar. Schreef een trilogie in de 50-60er, waarmee hij de eerste overlevende is geweest dit over Auschwitz schreef. De rechercheurs hadden niet verwacht dat deze fantastische getuige tijdens het afleggen van zijn verklaring op het proces zal instorten.

Zoals nu rechercherend voorbereid zullen de luidsprekers uit de rechtszaal aan de openbare weg voortdurend een getal van 6 miljoen slachtoffers schellen, oud en vooral jong indoctrineren waardoor ook zij en bij ons een dochter van Durlacher zielige verhalen zullen schrijven. Zó dat Theo van Gogh op zijn bekende venijnige manier haar eens toebeet toch maar vooral een goeie beurt van Dokter Mengele te moeten krijgen! Maar dit zijn we van Theo gewend geweest, zo is nu eenmaal zijn bekje.

Tenslotte een jongeman die in 1946 naar Palestina (spreker zegt foutievelijk Israël!) emigreert. Hij kon vluchten uit het Ghetto (klein en viel niet op in het donker zeker) en overleefde in de bossen. Geen moederwolven gezien. Cultuurloos als een tabula rasa, stelt hij. Schrijft over het Joodse leven vóór, in en ná de oorlog maar over de oorlog zelve nooit.

Zelf herinner ik mij een Joodse getuige die een zak kinderschoentjes op tafel uitspreidde. Zijn gejammer ben ik echter vergeten.

Het was voor velen zo niet de meeste getuigen de eerste maal zich legitiem te kunnen uitspreken, met beperkte spreektijd weliswaar zoals hiervoor vermeld maar dat zij namelijk hun geregisseerd lesje hebben moeten leren. Hierdoor zijn ze minder geloofwaardig geworden al komen ze voor het internationale publiek wel geloofwaardig over.

Op de dag 1 juni 1962 van de executie was Adolf Eichmann kalm en beheerst met een onvermoeid uitdagende uitstraling.

Literatuur:

Digitale opname Deutschlandfunk, 11 kwartier (26-27 maart 2011)

Met fragmenten uit de bandopnamen (Sassen) te BA, te Yagur en te Jeruzalem

[Nizkor Project](#) Eichmann Proces (Joods)

[Wannsee](#) mp3, AE wel transportorganisatie, of vernietiging of niet hem niet bekend. Rumor in de rechtszaal proces Jeruzalem waaruit blijkt een volkomen vooringenomenheid publiek

[Getuige Vergassing](#), wat AE niet kon aanzien. Citaat uit boek 1988 door Klee en Ries (Joods)

Deze passage komt voor in dit essay

[Gedenkstättenforum forum](#) (Joods)

[Stimme.de](#) Speelfilm

[Go2War2](#)

[Archieven.nl](#)

[NIOD](#)

[Joods Actueel.be](#) (Joods)

[FBI](#) (mei 1970) White Extremist Organisations: FAN vindt E.-proces gigantische farce p56

[CIA](#) (1958) wist al locus AE, eerst 2006 acten vrijgeven

[CIA](#) (6-4-1961) Proces Eichmann door Rusland benut Duitslands gezagdragers te hekelen

[CIA](#) (9-6-1965) Duitse en Joodse vluchtelingen in Argentinië, p 22

[CIA](#) (1-6-1962, foutievelijk 1963 vermeld) Ooggetuige executie

[NSA](#) (24-3-2005) The CIA Names File on Adolf Eichmann
[BND](#) kende locus AE al 1958 (fiche eerst 2011 ontdekt door Dr. B.Stangneth)
[IWG](#) BND 19-3-1958 berichtte CIA locus AE, bron *dubieus geacht* (fiche eerst 2011 ontdekt)
LIFE (1960)
STERN (1960)
[STERN](#) (7-6-2006) CIA hield docu achter
[STERN](#) (24-1-2005)
[Haaretz](#) (10-7-2011) Over ontdekking fiche BND locus AE 1952 al bekend (Joods)
[Spiegel](#) (4-1-2011) Uitvoerige informatie locus AE (24-6-1952) Engels)
[BILD](#) (7-1-2011) Over ontdekking fiche BND locus AE 1952 al bekend
[BILD](#) (4-4-2011) Israel geeft docu vrij
[Israel State Archives](#) The Eichmann Trial: 50 Years after

Eichmann I essay: Wat er allemaal omheen zit met de internationale politiek!

De Joodse bronnen zijn geraadpleegd niet voor overneming van opvattingen doch enkel voor verifiëring data.

